

Látványos, a történelem eseményeit jobban elképzelhetővé tevő hadijátékon vehettünk részt, melyet minden év április 6-án rendeznek Isaszegen. Remek családi program lehet belőle jövőre Önöknek is. Akkor talán az időjárás is kegyeibe fogadja a nézőket és a résztvevőket.

A két fiú pedig május 17-én, Budavára 1849. évi visszafoglalása alkalmából rendezett emlékünnepeken veheti át azt a jelvényt, melyet hagyományörző munkájukért érdemeltek ki.

Szüneti élmény

Avagy diáknak lenni sem könnyű

A tavaszi szünet előtti utolsó napon, irodalomórán fogalmazásos házi feladatot kaptunk.

A téma valamilyen élmény leírása volt.

Az az igazság, hogy én nem túlzottan szeretem a húsvétot. Jön a nagytakarítás, sütés-főzés, a kötelező bájoltság, mert megjelennek a rokonok és az ismerősök. A sok kölnitől bűdös lesznek, az apukámtól meg a testvéremtől pedig vizes. Húsvét reggel nem aludhatok sokáig, hiszen a sonkát együtt kell megenni. Na jó, ez nem is olyan rossz!

Idén szerencsére hosszú volt a szünet, de nekem elég unalmas. Ráadásul végig ott motoszkált a fejemben a fogalmazás szó.

– Nem történik velem semmi – szörtlődtem magamban.

Arra is gondoltam, hogy mivel a Padlást nem túl rég láttam, arról írok valamit. De abba hogyan tegyek párbeszédeket? Végül is a színházban nem szoktunk beszélgetni. A szereplők szövegére meg nem emlékszem pontosan.

Anyukám most már második éve, húsvét előtt Balatonra megy továbbképzésre. Gondoltam, arról írok, hogy milyen volt egyedül vezetni a háztartást. De ahogy belegondoltam, a három nap alatt csak egyszer kellett egyedül főzőm, és a takarításról meg a mosásról nem túl sok érdekességet lehet írni. Végül a szüleimhez fordultam segítségért.

– Miről írok fogalmazást? – tettem fel anyunak a kérdést.

– Milyen fogalmazást?

– Valami szüneti élményről kell írni.

– Hát?! – aztán tette tovább a dolgát.

– Most se lettem okosabb – gondoltam magamban. Majd felvonultam gitározni, hátha megjön az ihlet, de nem, hiába vártam. Teltek-múltak a

napok, és én még mindig egy sort sem írtam a füzetembe.

– Miről írnak? – tettem fel ismét a kérdést.

– Még mindig ezen rágódsz?!

– Igen. Nem történik velem semmi.

– Pedig már azt hittem, hogy a jövő hétre is megtanultál mindent – mondta a tesóm.

Aztán elterelődött a téma. Egyre elkeseredettebb voltam. Mi a fenét fogok felolvasni a magyarórán?!

Húsvét hétfőn 8 nap hiábavaló töprengés és a nagyapám, majd a testvérem okozta vizes élmények után, leültem a füzetem elé. Gondolkoztam.

– Végül is reggel szódával ébresztettek, ez nem mindennapi, de húsvétkor megszokott. Erről tíz sort sem tudok írni.

Aztán elkezdtem leírni a véleményemet a húsvétról. Írtam, csak írtam. S mire a végére értem, már másfél oldal betelt a spirálfüzetemben. Elolvastam, hogy mit tudok ebből kihozni. Vajon milyen élményről fogok beszámolni?

Majd belém csapott a megvilágosodás. Végre egy élmény! Hiszen kész a fogalmazásom!

Gebei Dóra
8. a

Tavaszi nagytakarítás

Tárnokon, 2003. április 26.

Ahogy az 5. b osztályosok látták

Úgy éreztem, hogy ez a nap nagyon rövid és unalmas lesz.

Nekem ebben a napban az tetszett, hogy az osztályommal együtt segíthetünk egy fontos dologban. Először a Benta hídjánál kiosztották a zsákokat, amibe a szemetet szedtük. Aztán két csoportba oszlottunk, az egyik csoport Zsuzsa nénivel, a másik Marika nénivel ment.

Szűrös bokrokba, magas füves részekbe mentünk be. Persze ez minket nem érdekelt, akkor is belementünk. Útközben találtunk például szögeket, ágybetétet és sok más rossz dolgot. Csoportmunka volt elvinni a zsákokat. Én még a fáról is leszedtem egy leeresztett kocsikerék belsőt.

Az osztálytársaimnál volt olyan szemet, amit fel se szedtek. Persze ez nekem nem tetszett, és a Dékány Bettivel összeszedtük ezeket. Megfigyeltem, hogy a száraz levelek alatt volt a legtöbb és a legveszélyesebb káros anyag.

Nem értem az embereket. Miért jó az nekik, hogy szennyezik a szép környezetet? Talán ők ilyen bűdös, koszos környezetben akarnak élni?

A Kossuth-versenyért kapott oklevelünk

Nem, szerintem nem. De akkor miért csinálják ezt? Ezért sosem fogom megérteni őket.

Dobos Zsuzsa

Ezen a napon az egész iskola szemetet szedett. Némelyik osztály a Benta partján, némelyik Berkiben, pár osztály az Öreg-hegyen gyűjtögetett.

Mi a Benta-partot kaptuk. Rengeg szemét volt ott... A szemétszedés után – bár egy kicsit koszosan – elmentünk megnézni a Művelődési Ház ásvány- és rovarkiállítását.

Szerintem nagyon fontos a környezetvédelem. Miért fontos? Azért, mert gondolom te sem szeretsz szemetdombon lakni, és csak szebb egy tiszta falu, mint egy koszos, szennyezett. Nem?

Móra Martina

A Kovács Jani meg én a bozótos részen voltunk, sok szemetet találtunk. Már félig volt mindenki zsákja. Találtunk betondarabokat is. Szerencsére jött Szegedi Pista bácsi a kocsival, és belepakoltuk az utánfutóba a betont. Néha-néha láttuk a másik csoportot... A Benta bal partján dolgozó csoport már ott várt minket a másik hídnál. Ők sokkal kevesebb szemetet szedtek, mint mi.

Aztán elmentünk a Művelődési Házba, ahol ásványkiállítás volt. Ott kaptunk jégkrémet, ami nagyon jólesett. Elindultunk hazafelé a fekete úton. Amikor hazaértem, elmeséltem, hogy mit csináltam.

Szerintem nagyon jó volt, mert megtisztítottuk lakótelepünk környezetét.

Somogyi Márk